

Sygn. akt IV U 1113/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Urbańska-Woike
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 19 lipca 2017 r. nr (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

/-/SSO B. Urbańska-Woike

Sygn. akt: IV U 1113/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 19 lipca 2017 r., znak: (...) odmówił A. S. prawa do wcześniejszej emerytury wobec niespełnienia wszystkich przesłanek z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podnosząc, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, lecz jedynie 13 lat, 10 miesięcy i 9 dni takiej pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył A. S., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia. Wskazał, że organ niesłusznie nie uznał jego pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Argumentował, że w spornym okresie pracy, to jest od dnia 24 kwietnia 1979 r. do 13 lipca 1985 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. jako kierowca i jeździł samochodem marki Ż.. Ponieważ jednak w dniu 21 września 1983 r. uzyskał prawo jazdy kategorii C, otrzymał propozycję pracy na stanowisku kierowcy ciągnika oraz wyższe wynagrodzenie. Od października 1983 r. do lipca 1985 r. jeździł w tym przedsiębiorstwie jako traktorzysta w pełnym wymiarze czasu pracy, a więc stale i

w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę w warunkach szczególnych. Wskazał, że w miesiącach od października do kwietnia przewoził traktorem z przyczepą głównie opał do ogrzewania hoteli, oraz materiały budowlane do remontów tych obiektów. Z kolei od maja do września wywoził przede wszystkim nieczystości z Ośrodka (...) w P.. Na poparcie powyższych okoliczności wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań dwóch świadków oraz przedłożył kserokopię prawa jazdy potwierdzającą między innymi posiadanie uprawnień kategorii C.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji. Pozwany wskazał, że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie (...)w O. od dnia 24 kwietnia 1979 r. do 13 lipca 1985 r. na stanowisku kierowcy, z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Tym samym wnioskodawca udokumentował 13 lat, 10 miesięcy i 9 dni pracy w szczególnych warunkach, zamiast 15 lat takiej pracy. Wyjaśnił, że świadectwo pracy z dnia 29 września 1989 r., zeznania świadków oraz oświadczenie w sprawie braku dokumentów nie stanowią środka dowodowego na okoliczność pracy w szczególnych warunkach i ustalenia prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje :

A. S., urodzony dnia (...), złożył do ZUS w dniu 7 lipca 2017 r. wniosek o wcześniejszą emeryturę.

W oparciu o zgromadzone dowody, w tym świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zaświadczenia (k – 10, 12 i 13, plik–II akt ZUS), oświadczenie o braku dokumentów, pisemne zeznania świadka (k – 7 i 11, plik – II akt ZUS) i legitymację ubezpieczeniową (k –17, plik–II akt ZUS) - załączone do niniejszego wniosku, oraz dokumenty złożone na potrzeby ustalenia kapitału początkowego (plik- I akt ZUS), organ rentowy w dniu 19 lipca 2017 r. wydał zaskarżoną decyzję, którą odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Odwołujący się nie jest członkiem OFE, a w dniu (...)r. ukończył obniżony wiek emerytalny 60 lat.

W toku postępowania o emeryturę przed organem rentowym na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił 26 lat i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych, jednak w ocenie Zakładu nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, lecz 13 lat, 10 miesięcy i 9 dni. Pozwany podniósł, że z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach potwierdzającego zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie (...)w O. od dnia 24 kwietnia 1979 r. do 13 lipca 1985 r. na stanowisku kierowcy – nie zaliczył tego okresu do stażu pracy w szczególnych warunkach, a przedłożone pozostałe dokumenty nie stanowią środka dowodowego w ustalaniu uprawnień do emerytury.

A. S. ukończył w czerwcu 1975 r. (...) Szkołę (...) w G. o specjalności elektromonter górnictwa podziemnego. Od 21 czerwca 1975 r. do 12 listopada 1975 r. pracował w Kopalni (...) w G. jako młodszy ślusarz pod ziemią. Wymieniony okres świadczenia pracy wnioskodawcy organ rentowy uwzględnił do jego stażu pracy w szczególnych warunkach (4 miesiące i 22 dni).

Następnie od 25 listopada 1975 r. do 2 sierpnia 1976 r. skarżący pracował w Fabryce (...) w O. na stanowisku tłoczarza, po czym podjął zatrudnienie w Gminnej Spółdzielni (...), w której pracował do dnia 31 stycznia 1979 r. jako elektryk.

W spornym okresie pracy w szczególnych warunkach, to jest od dnia 24 kwietnia 1979 r. do 13 lipca 1985 r. odwołujący był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...)w O., przy czym od 28 października 1980 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową w Wojsku Polskim, a do zakładu powrócił w dniu 27 października 1982 r.

Przedsiębiorstwo świadczyło usługi dla hoteli pracowniczych i ośrodków wczasowych i zapewniało zaplecze socjalne tym podmiotom. Posiadało własne budynki i bazę transportową z dyspozytorem, stolarnią i elektrykami. W skład parku samochodowego wchodził między innymi: autobus, traktor z przyczepą oraz samochody marki Ż. i T. Na terenie O. było 5-6 hoteli tego typu oraz ośrodek w P., a ponadto hotele w O. i K.. Wymienionymi pojazdami przewożono potrzebne materiały budowlane, opał, żywność do ośrodków, wywożono nieczystości (szambo). W sezonie letnim traktorem najczęściej transportowano szambo z ośrodka wczasowego, dwukrotnie w ciągu dnia - rano i wieczorem. W

okresie zimowym przewożony był opał (węgiel) i materiały budowlane dla grup remontowych prowadzących remonty w hotelach.

W kwietniu 1983 r. skarżący ukończył Technikum (...)– Wydział Zaoczny w O..

Wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie był kierowcą samochodu dostawczego Ż.. Z uwagi na uzyskanie prawa jazdy kategorii C w dniu 21 września 1983r. kierował także ciągnikiem siodłowym przewożąc opał do hoteli , a także w okresie letnim zajmował się wywózką nieczystości z ośrodka czasowego w P..

Za powyższy okres pracy pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący otrzymał jedynie „zwykłe” świadectwo pracy z dnia 29 września 1989 r. wskazujące, że pracował na stanowisku kierowcy.

Stawki wynagrodzeń w przedsiębiorstwie w latach 1982-1984 były co roku zwiększane o kolejne 2 zł za godzinę pracy (stawka godzinowa). Za okres od 1 lipca do 31 sierpnia 1983 r. wnioskodawca otrzymał dodatek ryczałtowy za wykonywanie czynności zaopatrzeniowych na terenie ośrodka w P..

Następnie od dnia 15 lipca 1985 r. do 27 czerwca 1995 r. (9 lat, 11 miesięcy i 14 dni) skarżący pracował w (...) S.A. w O. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

Z kolei od 28 czerwca 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. (3 lata, 6 miesięcy i 3 dni) świadczył pracę jako kierowca kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) w O..

Oba wymienione okresy zatrudnienia skarżącego ZUS uwzględnił do stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Łączny staż pracy w szczególnych warunkach A. S. (wraz z wcześniej wskazanym okresem pracy w KWK (...)) wyniósł 13 lat, 10 miesięcy i 9 dni.

Co do uprawnień do kierowania pojazdami, zgodnie z kopią prawa jazdy załączoną do odwołania (k – 7 akt sprawy), skarżący legitymuje się przede wszystkim: prawem jazdy kat. B (od dnia 24 sierpnia 1976 r.) kat. C (od 21 września 1983 r.) oraz kategorii B+E i C+E (od 18 października 1985 r.)

(dowód: akta emerytalno-rentowe ZUS – plik-I i II, w tym świadectwo pracy z dnia 29 września 1989 r.– k – 8, plik-II, zeznania świadków F. D. i R. S. -- zapis audiowideo z rozprawy w dniu 17 października 2017, akta osobowe z (...) Przedsiębiorstwa (...)w O.– k- 23 akt sprawy.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy okazało się niezasadne.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zakwestionował zatrudnienie A. S. w szczególnych warunkach, albowiem w ocenie organu rentowego nie udokumentował on 15 lat takiej pracy.

Skarżący podnosił w odwołaniu, że wbrew ocenie Zakładu posiada wymagane przepisami 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Argumentował, że w okresie od października 1983 r. do lipca 1985 r., to jest do końca pracy w(...)Przedsiębiorstwie (...)w O. wykonywał prace jako traktorzysta w pełnym wymiarze czasu pracy, a więc stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę w warunkach szczególnych, w związku z tym, że z dniem 21 września 1983 r. uzyskał prawa jazdy kategorii C.

Organ rentowy argumentował, że przedłożona dokumentacja dotycząca zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie, w szczególności brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, nie stanowią środka dowodowego na okoliczność pracy w szczególnych warunkach i ustalenia prawa do wcześniejszej emerytury.

W świetle utrwalonej linii orzecznictwa, w sytuacji, kiedy brak jest wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, wystawionego przez pracodawcę, bądź, gdy budzi ono wątpliwości, Sąd może prowadzić postępowanie

dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. III Aua 3113/08).

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa emerytalna): ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, jeśli spełniają następujące warunki:

- 1) osiągną wiek wynoszący zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), co najmniej 60 lat dla mężczyzn (55 lat dla kobiet),
- 2) na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn (20 lat dla kobiet), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych wymienionych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Przy tym warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, stale tj. ciągle wykonuje pracę w szczególnych warunkach i nie wykonuje w tym czasie żadnych innych czynności nie związanych z zajmowanym stanowiskiem (por. np. uzasadnienie wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 września 2012 r., III AUa 380/12, LEX nr 1223478, oraz np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283).

Wskazać należy, że ustawa emerytalna nie zawiera katalogu prac uznawanych za prace wykonywane w szczególnych warunkach, odsyłając w tej mierze (art. 32 ust. 4) do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz., 43), które szczegółowo określa warunki nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym. Powyższe rozporządzenie w załączniku zawiera szczegółowe zestawienie prac uznawanych przez ustawodawcę za prace w szczególnych warunkach, przy czym poszczególne prace pogrupowane są w określone kategorie. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III

UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepublikowany; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, Lex Nr 509022).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się także, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

W kontekście powyższych norm prawnych i orzecznictwa Sądu Najwyższego należało przeprowadzić rozważania odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie. Sąd dysponował aktami osobowymi skarżącego z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...)w O., dokumentami zgromadzonymi przed organem rentowym, a także zeznaniami świadków.

Do kategorii prac w szczególnych warunkach należą m.in. prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – wymienione w dziale VIII, poz. 2 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Na wykonywanie właśnie takiej pracy w spornym okresie wskazywał wnioskodawca.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, gdyż odwołujący nie wykazał, że legitymuje się wymaganym okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powyzsze stanowisko oparte zostało na analizie całokształtu materiału dowodowy, który nie potwierdził w sposób niebudzący wątpliwości świadczenia przez niego pracy w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy ciągnika z przyczepą tj. stale i w pełnym wymiarze godzin pracy .

Odwołujący podnosił, że po uzyskaniu w dniu 21 września 1983 r. prawa jazdy kategorii C, od października 1983 r. podjął pracę jako kierowca ciągnika z przyczepą i wykonywał prace transportowe przewożąc potrzebne materiały do hoteli pracowniczych i ośrodka wypoczynkowego w P., a wykonywanie tej pracy wiązało się ze znaczącą podwyżką wynagrodzenia. Skarżący utrzymywał , iż złożył wniosek u pracodawcy o powierzenie mu zadań wyłącznie kierowcy ciągnika z przyczepą , co zbiegło się w czasie z odejściem z zakładu dotychczasowego traktorzysty.

Zdaniem Sądu orzekającego na potwierdzenie tych okoliczności wnioskodawca nie przedstawił wystarczających dowodów.

Po pierwsze, w zgromadzonych w sprawie aktach osobowych pochodzących z (...)Przedsiębiorstwa (...) w O. brak jest dokumentu potwierdzającego, że skarżący podniósł swoje kwalifikacje i uzyskał prawo jazdy kategorii C. Wydaje się naturalne, iż skoro do akt osobowych skarżący dołączył dokument potwierdzający uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii A i B , jako dowód na możliwość wykonywania pracy kierowcy , to także w aktach winien znaleźć się dokument potwierdzający zdobycie kolejnego uprawnienia ,skoro prawo jazdy kategorii C stanowić miało przepustkę do stałej obsługi innego pojazdu. Po drugie , brak jest także podania do pracodawcy o przeniesienie do kierowania ciągnika , o którym wzmiankował skarżący. Po trzecie, brak jest potwierdzenia, iż od października 1983r. nastąpił znaczny wzrost wynagrodzenia powoda. Przeciwnie, z akt osobowych wynika, iż skarżącemu regularnie ,w każdym roku kalendarzowym podwyższano wynagrodzenie – stawkę godzinową - o kolejne 2 zł , w ramach tej samej stawki osobistego zaszeregowania . Istotne jest także, iż z treści tzw. „ podkładki do opinii służbowej „ , wystawionej przez pracodawcę na zakończenie zatrudnienia skarżącego , tj. w dniu 10 lipca 1985 r. , wynika, iż pracował on jako kierowca na samochodzie dostawczym marki Z. . Dbął o powierzony pojazd. Notatka sporządzona została przez pracownika Bazy (...)ww. przedsiębiorstwa.

Analiza akt osobowych przemawia za uznaniem , iż były one prowadzone przez pracodawcę skrupulatnie i na bieżąco odzwierciedlały chronologię zdarzeń w przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy w tym przedsiębiorstwie.

Ponadto twierdzeń powoda nie potwierdziły zeznania świadków F. D. i R. S. .

Świadkowie nie potrafili precyzyjnie opisać kiedy, w jakim wymiarze i na jakich pojazdach skarżący jeździł w spornym okresie, co z racji znacznego upływu czasu wydaje się zrozumiałe. Tym niemniej, treść tych zeznań była nazbyt lakoniczna , aby w sposób przekonujący potwierdzić, że skarżący w okresie od października 1983 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę na stanowisku kierowcy ciągnika z przyczepą. Świadek F. D. - zatrudniony w (...)Przedsiębiorstwie (...)w O. jako cieśla-stolarz w grupie remontowej - nie miał bezpośredniego kontaktu w codziennej pracy wykonywanej przez wnioskodawcę. Z racji upływu czasu nie był stanie określić jakimi pojazdami i ile czasu jeździł odwołujący.

R. S. – świadek zatrudniony w przedsiębiorstwie najpierw jako pracownik fizyczny, a następnie inspektor do spraw technicznych również nie pracował razem z odwołującym. Nie potwierdził od kiedy wnioskodawca obsługiwał traktor, oraz ile czasu zajmowała mu jazda tym pojazdem w ciągu dnia roboczego. Przyznał przy tym, iż skarżący był też kierowany na kilka godzin dziennie do prac porządkowych .

Nie sposób zatem przyjąć, iż odwołujący kierował ciągnikiem w tym przedsiębiorstwie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Skarżący sam przyznał, że szambo przewoził jedynie rano i wieczorem, a pomiędzy tymi zadaniami „miał wolne, chyba, że była jakaś robota”. Potwierdził, że traktorem nie jeździł 8 godzin w ciągu dnia „ale czasami 7”.

W konsekwencji, kierując się poczynionymi ustaleniami Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący nie spełnił przesłanki materialnej w postaci udokumentowanego okresu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, wymaganej do przyznania emerytury, o której stanowi przepis art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie A. S. jako bezzasadne, skoro nie wykazał on, że pracował 15 lat w szczególnych warunkach, lecz udowodnił 13 lat, 10 miesięcy i 9 dni jak ustalił to organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 19 lipca 2017 r.

/-/ SSO Beata Ubrańska-Woike